

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtnā palāta)

2013. gada 12. decembrī*

LESD 101., 102. un 106. pants — Valsts uzņēmumi un uzņēmumi, kam dalībvalstis piešķirušas īpašas vai ekskluzīvas tiesības — Uzņēmumi, kam uzticēti pakalpojumi ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi — Jēdzieni — Iestādes, kurām ir jāpārbauda un jāapliecina, ka uzņēmumi, kuri veic publiskos būvdarbus, ievēro likumā noteiktās prasības — LESD 49. pants — Brīvība veikt uzņēmējdarbību — Ierobežojums — Pamatojums — Pakalpojumu saņēmēju aizsardzība — Sertifikācijas pakalpojumu kvalitāte

Lieta C-327/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Consiglio di Stato* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 6. martā un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 10. jūlijā, tiesvedībā

Ministero dello Sviluppo economico ,

Autorità per la vigilanza sui contratti pubblici di lavori, servizi e forniture

pret

SOA Nazionale Costruttori – Organismo di Attestazione SpA ,

piedaloties

Associazione nazionale Società Organismi di Attestazione (Unionsoa) ,

SOA CQOP SpA .

TIESA (ceturtnā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši M. Safjans [*M. Saffan*] (referents), K.G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerālvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

nemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 16. maija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- SOA Nazionale Costruttori – Organismo di Attestazione SpA vārdā – S. Cammareri un M. Condinanzi, avvocati,
- Associazione nazionale Società Organismi di Attestazione (Unionsoa) vārdā – A. Cancrini, G. M. Di Paolo un A. Clarizia, avvocati,
- SOA CQOP SpA vārdā – C. De Portu, avvocato,
- Itālijas valdības vārdā – G. Palmieri, pārstāve, kurai palīdz L. D’Ascia, avvocato dello Stato,
- Eiropas Komisijas vārdā – L. Malferrari un I. Rogalski, kā arī R. Striani, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2013. gada 5. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu jautājumu ir par LESD 101., 102. un 106. panta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Ministero dello Sviluppo economico* (Ekonomiskās attīstības ministrija, turpmāk tekstā – “*Ministero*”), kā arī *Autorità per la vigilanza sui contratti pubblici di lavori, servizi e forniture* (Publisko būvdarbu, pakalpojumu un piegāžu uzraudzības iestāde, turpmāk tekstā – “*Autorità*”) un *SOA Nazionale Costruttori – Organismo di Attestazione SpA* (turpmāk tekstā – “*SOA Nazionale Costruttori*”) par *Ministero* un *Autorità* paziņojumu, ka pakalpojumiem, kurus sniedz sabiedrības, kurām ir sertifikācijas iestāžu statuss (*Società Organismi di Attestazione*, turpmāk tekstā – “*SOA*”), nav piemērojama likumā noteiktā minimālo obligāto tarifu atcelšana, pildot profesionālo darbību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvas 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru [būvdarbu publiskā iepirkuma, piegādes publiskā iepirkuma un pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru] (OV L 134, 114. lpp.), 52. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Dalībvalstis var ieviest vai nu oficiālus apstiprināto būvuzņēmēju, piegādātāju vai pakalpojumu sniedzēju sarakstus, vai sertificēšanu, kuru veic sertifikācijas struktūra, kas ir publisko tiesību vai privāttiesību subjekts.”

Itālijas tiesības

- 4 2006. gada 12. aprīļa Lēģislatīvā dekrēta Nr. 163 par būvdarbu, pakalpojumu un piegāžu publiskā iepirkuma līgumu kodeksu, ar kuru tiek piemērotas Direktīvas 2004/17/EK un 2004/18/EK (2006. gada 2. maija parastais *GURI* pielikums Nr. 100, turpmāk tekstā – “Kodekss”), 40. pantā ir noteikts:

“1. Personām, kuras veic jebkāda veida publiskos būvdarbus, ir jāsaņem atļauja, un ir jāpārlicinās par to, ka to darbībā tiek ievēroti kvalitātes, profesionālisma un lojalitātes principi. Šī paša iemesla dēļ šo personu izmantotajiem produktiem, procesiem, pakalpojumiem un uzņēmuma kvalitātes sistēmām ir jābūt sertificētām atbilstoši spēkā esošajiem tiesību aktiem.

2. Regulējumā [...] nosaka vienotu atļauju izsniegšanas procedūru visām personām, kuras veic jebkāda veida publiskus būvdarbus apmērā, kas pārsniedz EUR 150 000, atkarībā no būvdarbu veida un apmēra. Regulējums [...] ļauj arī periodiski pārskatīt atļauju izsniegšanas kategorijas un, ja nepieciešams, paredzēt jaunas kategorijas.

3. Sertificēšanas sistēmu īsteno privāttiesiskas atļauju izsniegšanas iestādes, kuras šim nolūkam apstiprina *Autorità*. Sertificēšanas darbības veic, ievērojot neatkarīgas spriestspējas principu, nodrošinot, lai nebūtu nekādu komerciālu vai finansiālu interešu, kas varētu izraisīt netaisnīgu vai diskriminējošu rīcību. Veicot sertifikācijas darbības saistībā ar personām, kuras veic publiskus būvdarbus, SOA pilda uzdevumu, kam ir publisko tiesību raksturs [...]. Ja [SOA] izsniedz viltotus sertifikātus, piemēro Kriminālkodeksa 476. un 479. pantu. Pirms sertifikātu izsniegšanas SOA pārlicinās, vai ir izpildītas visas uzņēmuma–prasītāja norādītās prasības. Atestācijas iestādēm ir jāpārlicinās, ka personām, kurām tiek izsniegta atļauja:

- a) ir sertifikāts, kas apliecina, ka to kvalitātes sistēma atbilst Eiropas normatīvam [...] un spēkā esošajam valsts tiesiskajam regulējumam, un kuru ir izsniegušas akreditētas iestādes atbilstoši Eiropas normatīvam [...]. Akreditētajām iestādēm iepriekšējā punktā norādītais uzņēmumu, kuri veic publiskus būvdarbus, sertifikāts ir jāiekļauj oficiālajā sarakstā, kuru uztur Itālijas akreditācijas iestāde [...];
- b) tās ievēro [Savienības] tiesību normās paredzētās vispārējās, tehniski organizatoriskās un ekonomiski finansiālās prasības, kas ir piemērojamas sertifikācijas jomā. Sertifikāti, kurus pasūtītāji izsniedz uzņēmumiem, kuri veic publiskus būvdarbus, ir tehniski organizatoriska prasība [...]

4. Šajā regulējumā it īpaši norāda:

[...]

- b) noteikumus un kritērijus, ar kādiem sertifikācijas iestādes izsniedz sertifikātus, un kā tos var zaudēt, kā arī subjektīvās, organizatoriskās, finansiālās un tehniskās prasības, kas minētajām iestādēm ir jāizpilda;
- c) noteikumus, ar kuriem tiek apliecināts, ka personām, kurām ir izsniegts sertifikāts, ir sertificēta kvalitātes sistēma atbilstoši 3. punkta a) apakšpunktam un ka tās ievēro 3. punkta b) apakšpunktā norādītās prasības, kā arī noteikumus, kādā veidā minētās prasības, ņemot vērā bilances datus, var tikt ikgadēji pārbaudītas;
- d) 3. punkta b) apakšpunktā norādītās vispārējās prasības [...] un tehniski organizatoriskās un ekonomiski finansiālās prasības, tostarp pasākumus, kas attiecas uz būvdarbu apmēru un veidu [...];

- e) kritērijus, ar kādiem tiek noteikti sertificētajai darbībai piemērojamie tarifi, neietekmējot to, ka nav iespējams atkāpties no minimālajiem tarifiem;
- f) noteikumus sertifikāta pārbaudei; sertifikāta termiņš ir pieci gadi, pirms trešā gada beigām ir jāpārbauda vispārējo prasību, kā arī prasību saistībā ar strukturālo kapacitāti, kas ir jānorāda regulējumā, ievērošana; vispārējo un īpašo kategoriju, kas ir 2. punktā norādītās pārskatīšanas priekšmets, spēkā esamības ilgumu; prasību ievērošanas pārbaudes tarifs ir proporcionāls sertifikācijas tarifam un tas nevar būt lielāks par trīs piektdaļām no tā;
- f a) noteikumus, kas saistībā ar attiecīgajām kompetencēm ļauj nodrošināt koordinētu sertifikācijas iestāžu darbības uzraudzību, izmantojot šim nolūkam jau pieejamās struktūras un resursus tā, lai jaunie vai uzkrātie izdevumi nebūtu jāsedz no valsts līdzekļiem;
- g) finansiālās un aizliedzošās sankcijas, līdz pat sertifikāta zaudēšanai, gadījumā, ja SOA, izsniedzot sertifikātus, pieļauj pārkāpumus un nelikumības, kā arī gadījumā, ja SOA neatbild uz *Autorità* informācijas un dokumentu pieprasījumu saistībā ar tās uzraudzības funkcijām, piemērojot samērīguma principu un ievērojot sacikstes principu;
- g a) 6. panta 11. punktā norādītās finansiālās sankcijas un aizliedzošās sankcijas, līdz pat sertifikāta zaudēšanai, saimnieciskās darbības subjektiem, kas neatbild uz *Autorità* informācijas un dokumentu pieprasījumiem saistībā ar tās sertifikātu izsniegšanas sistēmas uzraudzības pilnvarām vai kas sniedz informāciju vai veic darbības, kuras uzskatāmas par maldīgām;
- h) to personu sarakstu izveidošanu reģionālā līmenī, kuras ir saņēmušas 3. punktā norādīto sertifikātu; šos sarakstus sagatavo un uzglabā *Autorità*, kas nodrošina to publisku pieejamību, izmantojot *Observatoire*.

[..]

6. Regulējumā ir noteiktas īpašas ekonomiski finansiālas un tehniski organizatoriskas prasības, kas ir jāizpilda publisko būvdarbu koncesiju kandidātiem, kuri nevēlas veikt būvdarbus, izmantojot sava uzņēmuma organizāciju.

[..]

9.a SOA atbild par dokumentu un aktu, kas tiek izmantoti sertifikātu izsniegšanai, saglabāšanu, tostarp pēc sertificēšanas darbības izbeigšanas. SOA arī ir pienākums ļaut piekļūt šiem dokumentiem un aktiem regulējumā norādītajām personām, tostarp gadījumā, ja tiek apturēta vai atcelta sertifikācijas darbības veikšanas atļauja; pārkāpumu gadījumā piemēro 6. panta 11. punktā paredzētās administratīvās finansiālās sankcijas. Katrā ziņā SOA pirmajā teikumā minētie dokumenti un akti joprojām ir jāsaglabā desmit gadus vai regulējumā noteiktajā laika posmā [..].

9.c SOA ir pienākums informēt *Autorità* par uzņēmumam noteikto prasību pārbaudes procedūras uzsākšanu un tās rezultātu. SOA ir pienākums atzīt sertifikātu par atceltu, ja tās konstatē, ka tas ir izsniegts, neizpildot regulējumā noteiktās prasības, vai ja minētās prasības vairs nav izpildītas; pārkāpuma gadījumā *Autorità* atceļ SOA sertificēšanas darbības veikšanas atļauju.

9.c Ja sertifikāta saņemšanas nolūkā tiek iesniegta viltota deklarācija vai viltoti dokumenti, SOA par tiem ziņo *Autorità*, kura, ja tā uzskata, ka ir pieļauts viltus vai ir noticis smags pārkāpums, ņemot vērā faktu, kas ir viltotās deklarācijas vai viltoto dokumentu iesniegšanas priekšmets, nozīmību un smagumu, veic elektronisku ierakstu [..], lai izslēgtu [no] konkursa procedūrām un apakšuzņēmēja [statusa] [..] uz vienu gadu, pēc kura ieraksts tiek dzēsts un vairs nav spēkā.”

5 Ar 2006. gada 4. jūlija Leģislatīvā dekrēta Nr. 223 par steidzamiem noteikumiem attiecībā uz ekonomisko un sociālo uzplaukumu, publisko izdevumu ierobežošanu un racionalizāciju un iejaušanos attiecībā uz ieņēmumiem, kā arī cīņu pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas (2006. gada 4. jūlija *GURI* Nr. 153, 4. lpp.), kas ieguva likuma statusu pēc grozījumiem, kas veikti ar 2006. gada 4. augusta Likumu Nr. 248 (2006. gada 11. augusta parastais *GURI* pielikums Nr. 186, turpmāk tekstā – “Leģislatīvais dekrēts Nr. 223/2006”), 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu tika atcelti noteikumi, ar kuriem bija paredzēts pienākums piemērot fiksētos vai minimālos tarifus, “ciktāl tas attiecas uz brīvajām profesijām un intelektuālo darbību”.

6 Republikas prezidenta 2010. gada 5. oktobra Dekrēta Nr. 207 par Leģislatīvā dekrēta Nr. 163 izpildi un piemērošanu (2010. gada 10. decembra parastais *GURI* pielikums Nr. 288, turpmāk tekstā – “Prezidenta Dekrēts Nr. 207/2010”), ar kuru atceļ Republikas prezidenta 2000. gada 25. janvāra dekrētu Nr. 34, 60. panta 2.–4. punktā ir paredzēts:

“2. Jebkādu publisko būvdarbu, kurus pasūtītājs ir uzticējis apmērā, kas pārsniedz EUR 150 000, veikšanai ir nepieciešams sertifikāts.

3. [...] kvalifikācijas sertifikāta izsniegšana atbilstoši šim pantam ir uzskatāma par obligātu un pietiekamu prasību, lai pierādītu, ka ir izpildītas tehniskās un finanšu kapacitātes jomā noteiktās prasības, lai varētu uzticēt publisko būvdarbu veikšanu.

4. Pasūtītāji nevar pieprasīt pretendentiem pierādīt to kvalifikāciju atbilstoši noteikumiem, procedūrai un prasībām, kas atšķiras no tām, kādas ir noteiktas šajā nodaļā [...]”

7 Leģislatīvā dekrēta Nr. 207/2010 68. pantā ir paredzēts:

“1. Lai SOA varētu veikt kvalifikācijas sertifikācijas darbības [...], ir nepieciešama *Autorità* atļauja.

2. SOA iesniedz atļaujas pieteikumu, kam pievieno šādus dokumentus:

- a) sabiedrības dibināšanas līgumu un statūtus;
- b) akcionāru sarakstu un paziņojumu par iespējamām kontroles situācijām vai saiknēm starp uzņēmumiem;
- c) SOA struktūrshēmu, iekļaujot tajā ietilpstošo personu dzīvesgājuma aprakstus;
- d) paziņojumu par juridisko pārstāvi atbilstoši spēkā esošajos likumos paredzētajiem noteikumiem un formai par to, ka attiecībā uz SOA, tās vadītājiem, juridiskajiem pārstāvjiem vai tehniskajiem direktoriem un personālu nepastāv 64. panta 6. punktā paredzētās situācijas [...];
- e) izrakstus no sodu reģistra par vadītājiem, juridiskajiem pārstāvjiem, tehniskajiem direktoriem un personālu [...];
- f) dokumentu par to procedūru aprakstu, kas atbilstoši *Autorità* pieņemtajiem noteikumiem tiks izmantotas sertifikācijas darbības veikšanai;
- g) apdrošināšanas polisi, kas ir noslēgta ar apdrošināšanas sabiedrību, kurai ir tiesības segt risku saistībā ar attiecīgajiem pienākumiem, par to, ka tiks segta atbildība, kas ir radusies veiktās darbības rezultātā, kuras maksimālais apmērs ir vismaz sešreiz lielāks par paredzēto apgrozījumu.

[...]”

8. Leģislatīvā dekrēta Nr. 207/2010 70. pantā ir noteikts:

“1. Īstenojot savu darbību, SOA:

- a) darbojas, ievērojot rūpību, lojalitāti un pārskatāmību, ņemot vērā Kodeksa 2. pantā noteiktos principus;
- b) iegūst nepieciešamo informāciju no personām, kurām izsniedzams sertifikāts, un rīkojas tā, lai nodrošinātu pienācīgu informāciju;
- c) rīkojas tā, lai nodrošinātu objektivitāti un vienlīdzīgu attieksmi;
- d) nodrošina un uztur Kodeksa un šī panta noteikumos pieprasīto neatkarību;
- e) rīcībā ir pienācīgi resursi un procedūras, tostarp iekšējās kontroles jomā, lai nodrošinātu efektivitāti un lojalitāti;
- f) pārbauda deklarāciju, sertifikātu un dokumentu [..], kurus ir iesniegušas personas, kurām ir jāveic sertifikācija, patiesumu un saturu, kā arī pārbauda 78. pantā norādīto prasību izpildīšanu;
- g) veic sertifikāciju atbilstoši uzņēmuma iesniegtajiem dokumentiem, kas ir pārbaudīti atbilstoši f) punktam.

2. Saistībā ar savām novērtēšanas darbībām un kvalifikācijas pārbaudi SOA meklē ekonomiski finansiāla rakstura informāciju, piemēram, bilances, kā arī informāciju par uzņēmumu organizatoriskām izmaiņām un juridiska rakstura pārmaiņām, tostarp izmantojot Komercedarbības, rūpniecības un amatniecības palātas datu bāzi.

3. Veicot savus institucionālos pienākumus, SOA sava darba organizēšanā nevar izmantot trešo personu pakalpojumus. Katrā ziņā SOA atbild par jebkādu darbību, kas tieši vai netieši tiek veikta tās vārdā un interesēs.

4. Par jebkuru kvalifikācijas sertifikāciju vai tās atjaunošanu, kā arī par visām pārskatīšanas vai grozīšanas papildu darbībām ir jāmaksā summa, kuru nosaka atkarībā no kopējās summas un vispārējo vai specifisko sertificējamo kategoriju skaita, ievērojot C pielikuma I daļā norādītās formulas. Attiecībā uz konstantiem grupējumiem SOA prasīto summu par jebkuru darbību samazina par 50 %; attiecībā uz uzņēmumiem, kuri ir sertificēti līgumslēgšanas procedūrā saistībā ar II klasifikāciju, SOA prasīto summu par jebkuru darbību samazina par 20 %.

5. Summas, kas noteiktas 4. punktā, uzskata par minimālo atlīdzību par sniegto pakalpojumu. Nevar prasīt atlīdzību, kas vairāk nekā divas reizes pārsniedz pēc 4. punktā izklāstītajiem kritērijiem noteikto atlīdzību. Jebkuru nolīgumu, kurā pārkāpts šis noteikums, uzskata par spēkā neesošu. Cenu pilnā apmērā maksā pirms atļaujas izsniegšanas, [tās] pārskatīšanas vai grozīšanas; ir pieļauts nokavējums, kas nepārsniedz sešus mēnešus, ja atļaujas izsniegšanas brīdī ir sagatavota un nodota SOA atļauja veikt tiešu atskaitījumu no debeta konta par visu summu.

6. SOA nodod sertifikātus *Autorità* piecpadsmit dienu laikā pēc to izsniegšanas atbilstoši 8. panta 7. punktā paredzētajiem noteikumiem.

7. SOA desmit dienu laikā informē *Autorità* par uzņēmumam noteikto prasību pārbaudes procedūras uzsākšanu un tās rezultātiem atbilstoši Kodeksa 40. panta 9.c punktam.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 9 Ar 2010. gada 20. septembra lēmumiem *Ministero*, kā arī *Autorità* atzina, ka SOA sniegtajiem pakalpojumiem nav piemērojams Leģislatīvā dekrēta Nr. 223/2006 2. pants, ar kuru ir paredzēts atcelt minimālos obligātos tarifus profesionālās darbības veikšanai, un nolēma nepieņemt SOA *Nazionale Costruttori* iecerei piedāvāt atlaides uzņēmumu maksājumiem par sertifikātu izsniegšanu.
- 10 SOA *Nazionale Costruttori* cēla prasību par minēto lēmumu atcelšanu *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* [Lacio reģiona administratīvajā tiesā].
- 11 Ar 2011. gada 1. jūnija spriedumu minētā tiesa apmierināja SOA *Nazionale Costruttori* prasību.
- 12 *Ministero* un *Autorità* pārsūdzēja minēto spriedumu *Consiglio di Stato* [Valsts padomē].
- 13 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Leģislatīvā dekrēta Nr. 223/2006 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā iekļautā atsauce uz “intelektuālajām” darbībām neattiecas uz SOA, kas pilda valsts sertifikācijas funkcijas, darbībām. Saistībā ar šo funkciju tiek izdoti kvalifikācijas sertifikāti, kas ir nepieciešams un pietiekams nosacījums, lai pierādītu, ka uzņēmums atbilst nepieciešamajām prasībām tehniskās un finanšu kapacitātes jomā, lai tam varētu uzticēt publisko būvdarbu veikšanu.
- 14 Turklāt SOA darbībām esot ekskluzīvs raksturs, tās nevar veikt cita veida darbību un tām nav autonoma rakstura, jo tām ir jāatbilst tiesību normām, kā arī tās pārrauga *Autorità*.
- 15 Attiecīgi iesniedzējtiesa uzskata, ka Leģislatīvajā dekrētā Nr. 223/2006 paredzēto minimālo tarifu atcelšana nevar tikt piemērota tarifiem, kas ir noteikti SOA sertifikācijas darbībām.
- 16 Tomēr minētajai tiesai ir šaubas par attiecīgo valsts tiesību normu atbilstību, ciktāl tas attiecas uz SOA sertifikācijas darbību atbilstību Savienības tiesiskajam regulējumam.
- 17 Īpaši tā vēlas zināt, vai, ņemot vērā LESD normas konkurences un brīvības veikt uzņēmējdarbību jomā, SOA piedalās publisko pilnvaru īstenošanā un vai attiecīgais valsts tiesiskais regulējums saistībā ar minimālajiem tarifiem atbilst minētajām normām.
- 18 Šādos apstākļos *Consiglio di Stato* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [Savienības] principi konkurences jomā un [LESD] 101., 102. un 106. pants liedz piemērot tarifus, kas paredzēti [Prezidenta 2000. gada 25. janvāra Dekrētos Nr. 34/2000 un Nr. 207/2010] [SOA] sertifikācijas darbībai?”

Par prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

- 19 *Associazione nazionale Società Organismi di Attestazione* (turpmāk tekstā – “*Unionsoa*”) uzskata, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pieņemams, jo tam nav nozīmes lietas iznākumā, tāpēc ka iesniedzējtiesa jau esot veikusi konstatējumu, saskaņā ar kuru valsts tiesiskais regulējums SOA tarifu jautājumā ir pamatots.

- 20 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi, ievērojot pašas noteikto tiesisko regulējumu un faktiskos apstākļus, attiecas atbilstības pieņēmums (skat. 2013. gada 30. maija spriedumu lietā C-651/11 X, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 21 Valsts tiesas iesniegto lūgumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā X, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 22 Jākonstatē, ka šajā gadījumā no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem acīmredzami neizriet, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nebūtu nekādas saistības ar lietas priekšmetu vai ka iesniedzējtiesas norādītā problēma būtu hipotētiska.
- 23 Iesniedzējtiesa, kurā ir iesniegts lūgums pārskatīt *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* spriedumu, kurā tika apstiprināta iespēja atkāpties no minimālajiem tarifiem saistībā ar SOA sertificēšanas darbībām, uzskata, ka pamatlietas risinājums ir atkarīgs no jautājuma, vai Savienības tiesībām konkurences jomā ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, ar kuru SOA obligāti jāpiemēro minimālo tarifu sistēma to sniegtajiem pakalpojumiem. Attiecīgi iesniedzējtiesa vēl nav veikusi galīgo ar minētajiem tarifiem saistītā valsts tiesiskā regulējuma novērtējumu.
- 24 Šādos apstākļos ir jāatbild uz *Consiglio di Stato* uzdoto jautājumu.

Par lietas būtību

- 25 Uzdodot savu jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Līguma noteikumi konkurences un brīvības veikt uzņēmējdarbību jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā pamatlietā aplūkotais tiesiskais regulējums, ar kuru SOA obligāti jāpiemēro minimālo tarifu sistēma sertifikācijas pakalpojumiem, kas tiek sniegti uzņēmumiem, kuri vēlas piedalīties publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās.

Par Savienības tiesībām konkurences jomā

- 26 Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir jāpārbauda, vai SOA, veicot sertifikācijas darbības, ir uzskatāmas par “uzņēmumiem” LESD 101., 102. un 106. panta izpratnē.
- 27 Šajā saistībā no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka, piemērojot Savienības tiesību noteikumus konkurences jomā, par uzņēmumu ir jāuzskata ikviens subjekts, kas veic saimniecisko darbību, neatkarīgi no tā juridiskā statusa un finansēšanas veida (skat. 1991. gada 23. aprīļa spriedumu lietā C-41/90 *Höfner* un *Elser*, *Recueil*, I-1979. lpp., 21. punkts). Saimniecisku darbību veido jebkādas darbības, kas saistītas ar preču vai pakalpojumu piedāvāšanu attiecīgajā tirgū (skat. 2001. gada 25. oktobra spriedumu lietā C-475/99 *Ambulanz Glöckner*, *Recueil*, I-8089. lpp., 19. punkts). Savukārt darbībām, kuras attiecas uz valsts varas pilnvaru īstenošanu, nav saimnieciska rakstura, kas pamatotu Līguma konkurences tiesību normu piemērošanu (skat. 2012. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-138/11 *Compass-Datenbank*, 36. punkts).
- 28 Šajā gadījumā Itālijas likumdevējs, piemērojot Direktīvas 2004/18 52. panta 1. punktu, ir ieviesis sertifikācijas sistēmu, ko veic privātas iestādes, proti, SOA. Tās ir uzņēmumi, kas nodibināti peļņas gūšanas nolūkā un kuru uzdevums ir sniegt sertifikācijas pakalpojumus, jo atbilstoša sertifikāta iegūšana ir obligāts nosacījums, lai ieinteresētās personas varētu piedalīties publisko būvdarbu konkursos saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti valsts tiesiskajā regulējumā.

- 29 Tomēr SOA veic saimnieciska rakstura darbības. Faktiski tās izsniedz sertifikātus, par to saņemot atlīdzību, pamatojoties tikai uz faktisko tirgus pieprasījumu. Turklāt tās uzņemas ar šīs darbības veikšanu saistītos finanšu riskus (šajā ziņā skat. 1998. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-35/96 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-3851. lpp., 37. punkts).
- 30 Valsts tiesiskajā regulējumā tostarp ir paredzēts, ka SOA pārbauda sertifikācijai pakļauto uzņēmumu tehnisko un finansiālo kapacitāti, personu, kurām tiek izsniegts sertifikāts, deklarāciju, sertifikātu un iesniegto dokumentu ticamību un saturu, kā arī prasību saistībā ar kandidāta vai pretendenta personisko situāciju izpildi.
- 31 Veicot šo pārbaudi, SOA ir jānodod attiecīgā informācija *Autorità*, kas pārbauda sertifikācijas darbību tiesiskumu, un gadījumā, ja sabiedrības nepilda spēkā esošajā valsts tiesiskajā regulējumā paredzētos pienākumus, tām var tikt piemērotas sankcijas.
- 32 Pretēji situācijai, kas tika aplūkota 2009. gada 26. marta spriedumā lietā C-113/07 P *SELEX Sistemi Integrati*/Komisija (Krājums, I-2207. lpp., 76. punkts), SOA neveic standartizācijas uzdevumu. Šiem uzņēmumiem nav nekādas rīcības brīvības saistībā ar valsts varas prerogatīvu izpildi.
- 33 Kā izriet no šīs lietas materiāliem, uzņēmumi, kas veic sertifikācijas darbības, proti, SOA, kā to norādīja ģenerāladvokāts savu secinājumu 57. punktā, darbojas konkurences apstākļos.
- 34 Uzņēmumiem, kas vēlas piedalīties publisko būvdarbu līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procesā, nav likumā noteiktas prasības izmantot noteiktas SOA sertifikācijas pakalpojumus.
- 35 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka, tāpat kā Tiesa atzina uzņēmuma statusu automobiļu ražotājam, ciktāl tas darbojās automobiļu sertifikācijas tirgū, izsniedzot to reģistrācijai nepieciešamos atbilstības sertifikātus (1986. gada 11. novembra spriedums lietā 226/84 *British Leyland*/Komisija, *Recueil*, 3263. lpp.), SOA saistībā ar to sertifikācijas darbību veikšanu ir jāuzskata par “uzņēmumiem” LESD 101., 102. un 106. panta izpratnē.
- 36 Turklāt ir jāpārbauda, vai LESD 101. un 102. pants ir piemērojami tādā situācijā, kāda ir aplūkota pamatlietā, kad valsts ir paredzējusi noteikumus saistībā ar minimālajiem sertifikācijas pakalpojumu tarifiem.
- 37 Šajā saistībā ir jāatgādina, kā tas izriet no Tiesas pastāvīgās judikatūras, ka, lai arī LESD 101. un 102. pants attiecas tikai uz uzņēmumu rīcību un neskar dalībvalstu normatīvos pasākumus, tomēr šajos pantos, tos aplūkojot kopsakarā ar LES 4. panta 3. punktu, kurā ir noteikts sadarbības pienākums starp Eiropas Savienību un dalībvalstīm, ir paredzēts dalībvalstu pienākums neveikt vai atcelt tādas pasākumus, pat ja tiem ir normatīvs raksturs, kuru rezultātā uzņēmumiem piemērojami konkurences noteikumi varētu zaudēt savu lietderīgo iedarbību (skat. 2006. gada 5. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-94/04 un C-202/04 *Cipolla* u.c., Krājums, I-11421. lpp., 46. punkts, kā arī 2010. gada 1. jūlija spriedumu lietā C-393/08 *Sbarigia*, Krājums, I-6337. lpp., 31. punkts).
- 38 LESD 101. un 102. pants, lasot tos kopā ar LES 4. panta 3. punktu, ir pārkāpts, ja dalībvalsts nosaka pienākumu noslēgt vai atbalsta tādu aizliegto vienošanos noslēgšanu, kas ir pretējas LESD 101. pantam, vai ja tā nostiprina šādu vienošanos ietekmi, vai ja tā savā tiesiskajā regulējumā neparedz likuma normas, deleģējot privātiem saimnieciskās darbības subjektiem atbildību par tādu lēmumu pieņemšanu, kas ietekmē ekonomiskās intereses, vai arī nosaka vai atbalsta dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Cipolla* u.c., 47. punkts).

- 39 Nekas Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos neļauj konstatēt, ka pamatlietā aplūkotajam valsts tiesiskajam regulējumam būtu šāda iedarbība. Turklāt ir acīmredzams, ka attiecīgā dalībvalsts privātiem saimnieciskās darbības subjektiem nav deleģējusi atbildību par tādu lēmumu pieņemšanu, kas ietekmē ekonomiskās intereses.
- 40 Šādos apstākļos vēl ir jāpārbauda, vai šajā gadījumā ir piemērojams LESD 106. pants – šī panta 1. punktā dalībvalstīm ir aizliegts attiecībā uz uzņēmumiem, kam dalībvalstis piešķirušas īpašas vai ekskluzīvas tiesības, ieviest vai uzturēt spēkā tādus pasākumus, kas ir pretrunā Līguma noteikumiem, tostarp LESD 101. un 102. pantā paredzētajām normām.
- 41 Ar valsts pasākumu var tikt piešķirtas īpašas vai ekskluzīvas tiesības LESD 106. panta 1. punkta izpratnē, ja dalībvalsts piešķir aizsardzību ierobežotam skaitam uzņēmumu un šī aizsardzība var būtiski ietekmēt citu uzņēmumu spēju veikt attiecīgo saimniecisko darbību tajā pašā teritorijā būtībā līdzvērtīgos apstākļos (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Ambulanz Glöckner*, 24. punkts).
- 42 Šajā gadījumā ar to, ka ar sertifikāciju saistītie uzdevumi tikuši piešķirti visām SOA un tikai tām, nevar tikt uzskatīts, ka tām būtu piešķirtas īpašas vai ekskluzīvas tiesības. Visām SOA ir piešķirtas vienādas tiesības un vienādas pilnvaras saistībā ar attiecīgo sertifikācijas pakalpojumu tirgu, un atsevišķiem uzņēmumiem, kuri darbojas šajā tirgū, nav tikušas radītas nekādas konkurētspējas priekšrocības, kas kaitētu citiem uzņēmumiem, kuri sniedz tos pašus pakalpojumus. Turklāt šķiet, ka atļauja izveidot jaunas SOA nav ierobežota ar noteiktu iestāžu skaitu, bet tā tiek izsniegta ikvienai iestādei, kas atbilst šī sprieduma 7. punktā atgādinātajām prasībām.
- 43 Attiecīgi SOA nevar tikt uzskatītas par uzņēmumiem, kuriem attiecīgā dalībvalsts būtu piešķirusi īpašas vai ekskluzīvas tiesības LESD 106. panta 1. punkta izpratnē.
- 44 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka LESD 101., 102. un 106. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā pamatlietā aplūkotais tiesiskais regulējums, ar kuru SOA obligāti jāpiemēro minimālo tarifu sistēma sertifikācijas pakalpojumiem, kas tiek sniegti uzņēmumiem, kuri vēlas piedalīties publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās.

Par brīvību veikt uzņēmējdarbību

- 45 Jāatgādina, ka LESD 49. pants nepieļauj brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumus. Ar šo tiesību normu ir aizliegti jebkādi valsts pasākumi, kas var traucēt vai padarīt mazāk pievilcīgu Līgumā noteiktās brīvības veikt uzņēmējdarbību izmantošanu Savienības pilsoņiem. Ierobežojuma jēdziens aptver dalībvalsts pasākumus, kas, lai gan tiek piemēroti vienādi, ietekmē citu dalībvalstu uzņēmumu piekļuvi tirgum un līdz ar to traucē Kopienas iekšējo tirdzniecību (skat. 2009. gada 28. aprīļa spriedumu lietā C-518/06 Komisija/Itālija, Krājums, I-3491. lpp., 63. un 64. punkts, kā arī 2013. gada 7. marta spriedumu lietā C-577/11 *DKV Belgium*, 31.–33. punkts).
- 46 Šajā gadījumā no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka visi pamatlītas aspekti ir saistīti tikai ar vienas dalībvalsts, proti, Itālijas Republikas, teritoriju. Tādēļ vispirms jāpārbauda, vai šajā lietā Tiesas kompetencē ir spriest par Līguma noteikumu par brīvību veikt uzņēmējdarbību, proti, LESD 49. pantu (2010. gada 11. marta spriedums lietā C-384/08 *Attanasio Group*, Krājums, I-2055. lpp., 22. punkts).
- 47 Uz tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, kas ir vienādi piemērojams gan Itālijas, gan citu dalībvalstu valstspiederīgajiem, noteikumi par Līgumā garantētajām pamatbrīvībām vispārīgi var attiekties tikai tiktāl, ciktāl tas ir piemērojams situācijām, kurām ir saikne ar tirdzniecību starp dalībvalstīm (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Attanasio Group*, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 48 Tomēr šajā gadījumā nebūt nav izslēdzams, ka citās dalībvalstīs, nevis Itālijas Republikā dibināti uzņēmumi varētu būt bijuši vai ir ieinteresēti veikt sertifikācijas darbības šajā minētajā dalībvalstī (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Attanasio Group*, 24. punkts).
- 49 Turklāt pat situācijā, kad visi aspekti ir saistīti tikai ar vienas dalībvalsts teritoriju, atbilde iesniedzējtiesai tomēr var būt lietderīga, tostarp gadījumā, ja valsts tiesību normās tai ir noteikts pienākums valsts pilsonim piešķirt tādas pašas tiesības kā tās, kas kādas citas dalībvalsts pilsonim tādā pašā situācijā izrietētu no Savienības tiesībām (skat. 2010. gada 1. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-570/07 un C-571/07 *Blanco Pérez* un *Chao Gómez*, Krājums, I-4629. lpp., 39. punkts).
- 50 Attiecībā uz LESD 51. pantu, saskaņā ar kuru no līguma noteikumu brīvības veikt uzņēmējdarbību jomā piemērošanas ir atbrīvotas darbības, kas saistītas ar valsts varas īstenošanu, jānorāda, ka šī atkāpe nav piemērojama pamatlietā.
- 51 Minētā atkāpe ir piemērojama tikai darbībām, kuras pašas par sevi ir tieša un konkrēta dalība valsts varas īstenošanā (2011. gada 24. maija spriedums lietā C-47/08 Komisija/Belģija, Krājums, I-4105. lpp., 85. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 Ņemot vērā šī sprieduma 28.–35. punktā norādītos apsvērumus, nevar tikt uzskatīts, ka SOA sertifikācijas darbības veido tiešu un īpašu dalību valsts varas īstenošanā.
- 53 Kā norāda ģenerālvokāts savu secinājumu 47. un 48. punktā, LESD 51. pantā paredzētās atkāpes piemērošanas jomā neietilpst lēmumi par tehniskās apskates apliecināšanu vai noraidīšanu, jo tie būtībā ir tikai tehniskās apskates rezultātu konstatēšana, ciktāl, pirmkārt, tā nav patstāvīga lēmuma pieņemšanas darbība, kas piemīt valsts varas prerogatīvu īstenošanai, un, otrkārt, tie tiek pieņemti, piemērojot tiešu valsts uzraudzību (pēc analogijas skat. 2009. gada 22. oktobra spriedumu lietā C-438/08 Komisija/Portugāle, Krājums, I-10219. lpp., 41. un 45. punkts). Tādējādi papildu un sagatavošanas loma, kāda ir privātajām organizācijām attiecībā uz uzraudzības iestādi, nevar tikt uzskatīta par tiešu un konkrētu dalību valsts varas īstenošanā LESD 51. panta izpratnē (skat. 2007. gada 29. novembra spriedumu lietā C-404/05 Komisija/Vācija, Krājums, I-10239. lpp., 44. punkts).
- 54 Šajā gadījumā sertifikācijai pakļauto uzņēmumu tehniskās un finansiālās kapacitātes, personu, kurām tiek izsniegts sertifikāts, deklarāciju, sertifikātu un iesniegto dokumentu ticamības un satura, kā arī prasību saistībā ar kandidāta vai pretendenta personisko situāciju izpildes pārbaude, ko veic SOA, nevar tikt uzskatīta par patstāvīga lēmuma pieņemšanas darbību, kas piemīt valsts varas prerogatīvu īstenošanai. Šo pārbaudi pilnībā nosaka valsts tiesiskais regulējums. Turklāt tā tiek veikta, piemērojot tiešu valsts uzraudzību, un tās uzdevums ir atvieglot līgumslēdzēju iestāžu uzdevumu publisko būvdarbu konkursu jomā, jo tās mērķis ir ļaut pēdējām minētajām veikt savus uzdevumus, precīzi un detalizēti pārzinot pretendentu tehnisko un finansiālo kapacitāti.
- 55 Tādējādi pamatlietā aplūkotais tiesiskais regulējums ir jāizvērtē, ņemot vērā LESD 49. pantu.
- Par brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojuma esamību
- 56 Ar pamatlietā apstrīdētajām valsts tiesību normām uzņēmumiem, kuri sniedz sertifikācijas pakalpojumus, tiek liegts atkāpties no Itālijas tiesībās noteiktajiem minimālajiem tarifiem. Kā norāda ģenerālvokāts savu secinājumu 51. punktā, ar minētajiem noteikumiem var tikt padarīta mazāk pievilcīga brīvības veikt uzņēmējdarbību īstenošana minēto pakalpojumu tirgū uzņēmumiem, kuri ir dibināti citās dalībvalstīs, nevis Itālijas Republikā.

57 Ar minēto aizliegumu uzņēmumiem, kuri reģistrēti dalībvalstī, kas nav Itālijas Republika, un kuri atbilst Itālijas tiesiskajā regulējumā paredzētajām prasībām, pieprasot maksāt mazākus honorārus, nekā noteicis Itālijas likumdevējs, tiek atņemta iespēja efektīvāk konkurēt ar uzņēmumiem, kuri ir stabili nodibināti attiecīgajā dalībvalstī un kuriem šī iemesla dēļ ir lielākas iespējas piesaistīt klientus nekā uzņēmumiem, kuru juridiskā adrese ir citā dalībvalstī (pēc analogijas skat. 2004. gada 5. oktobra spriedumu lietā *CaixaBank France*, Krājums, I-8961. lpp., 13. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Cipolla u.c.*, 59. punkts).

58 Šādos apstākļos tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā ir jāuzskata par brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumu.

– Par brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojuma pamatojumu

59 Brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojums var tikt pieļauts, ja izrādās, ka tas atbilst primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, ka tas ir piemērots tā izvirzītā mērķa sasniegšanai un nepārsniedz mērķa sasniegšanai nepieciešamo (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *DKV Belgium*, 38. punkts).

60 *Unionsoa* un Itālijas valdība uzskata, ka pamatlietā aplūkotā valsts tiesiskā regulējuma mērķis ir nodrošināt *SOA* neatkarību, kā arī to sniegto sertifikācijas pakalpojumu kvalitāti. Konkurence starp *SOA* saistībā ar tarifiem, par kuriem tās vienotos ar saviem klientiem, un iespējamība noteikt šos tarifus ļoti zemā līmenī varētu apdraudēt to neatkarību attiecībā pret minētajiem klientiem un negatīvi ietekmēt sertifikācijas pakalpojumu kvalitāti.

61 Šajā saistībā ir jāatgādina, ka vispārējās intereses saistībā ar pakalpojumu saņēmēju aizsardzību var attaisnot brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumu (skat. 2006. gada 30. marta spriedumu lietā *C-451/03 Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, Krājums, I-2941. lpp., 38. punkts).

62 Šajā gadījumā, pirmkārt, *SOA* uzdevums ir veikt uzņēmumu sertifikāciju, jo atbilstoša sertifikāta saņemšana ir obligāts nosacījums, lai uzņēmumi varētu piedalīties publisko būvdarbu konkursos. Šādā kontekstā Itālijas tiesiskā regulējuma mērķis ir nodrošināt, lai nebūtu nekādu komerciālu vai finansiālu interešu, kas varētu izraisīt netaisnīgu vai diskriminējošu rīcību no *SOA* puses attiecībā pret minētajiem uzņēmumiem.

63 No otras puses, kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, *SOA* var veikt tikai ar sertifikāciju saistītas darbības. Turklāt atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam to rīcībā ir jābūt atbilstošiem resursiem un procedūrām, lai nodrošinātu to pakalpojumu sniegšanas efektivitāti un lojalitāti.

64 *SOA* neatkarības īpašā nozīmība attiecībā pret to klientu konkrētajām interesēm izpaužas nolūkā aizsargāt pakalpojumu saņēmējus. Konkrēta ierobežojuma noteikšana iespējamībai vienoties par pakalpojumu cenām ar saviem klientiem var nostiprināt to neatkarību.

65 Šādos apstākļos ir jākonstatē, kā to būtībā norāda ģenerālvokāts savu secinājumu 58. punktā, ka minimālo tarifu noteikšanas šādu pakalpojumu sniegšanai mērķis principā ir nodrošināt labu to kvalitāti un tas ir atbilstošs, lai nodrošinātu mērķa aizsargāt minēto pakalpojumu saņēmēju īstenošanu.

66 Šajā ziņā tomēr ir jānorāda, ka pamatlietā aplūkotajai valsts tarifu sistēmai, konkrētāk, minimālo tarifu aprēķināšanas veidam, ir jābūt samērīgam, ņemot vērā iepriekšējā punktā minētā mērķa sasniegšanu.

67 Šajā gadījumā Itālijas tiesiskajā regulējumā ir paredzēts, ka par jebkuru kvalifikācijas sertifikāciju vai tās atjaunošanu, kā arī par visām pārskatīšanas vai grozīšanas papildu darbībām ir jāmaksā minimālais tarifs, kuru nosaka atkarībā no kopējās summas un vispārējo vai specifisko sertificējamo kategoriju skaita.

- 68 Iesniedzējtiesai ir jāizvērtē, vai minētais tiesiskais regulējums nepārsniedz šī sprieduma 65. punktā minētā mērķa sasniegšanai nepieciešamo. Šim nolūkam tai īpaši ir jāņem vērā minimālo tarifu aprēķināšanas veids, tostarp atkarībā no būvdarbu, kuriem tiek izsniegts sertifikāts, kategoriju skaita.
- 69 Ņemot vērā iepriekš minēto, jākonstatē, ka pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums, ar kuru noteikts, ka SOA ir jāpiemēro minimālie tarifi sertifikācijas pakalpojumiem, kas tiek sniegti uzņēmumiem, kuri vēlas piedalīties publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās, ir brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojums LESD 49. panta izpratnē, bet šis regulējums ir atbilstošs, lai nodrošinātu mērķa aizsargāt minēto pakalpojumu saņēmējus īstenošanu. Iesniedzējtiesai ir jāizvērtē, vai, it īpaši, ņemot vērā minimālo tarifu aprēķināšanas veidu, tostarp ņemot vērā būvdarbu, kuru veikšanai tiek izsniegts sertifikāts, kategoriju skaitu, minētais valsts tiesiskais regulējums nepārsniedz šī mērķa sasniegšanai nepieciešamo.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 70 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

LESD 101., 102. un 106. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā pamatlietā aplūkotais tiesiskais regulējums, ar kuru sabiedrībām, kurām ir sertifikācijas iestāžu statuss (*Società Organismi di Attestazione*), obligāti jāpiemēro minimālo tarifu sistēma sertifikācijas pakalpojumiem, kas tiek sniegti uzņēmumiem, kuri vēlas piedalīties publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās.

Šāds tiesiskais regulējums ir brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojums LESD 49. panta izpratnē, bet šis regulējums ir atbilstošs, lai nodrošinātu mērķa aizsargāt minēto pakalpojumu saņēmējus īstenošanu. Iesniedzējtiesai ir jāizvērtē, vai, it īpaši, ņemot vērā minimālo tarifu aprēķināšanas veidu, tostarp ņemot vērā būvdarbu, kuru veikšanai tiek izsniegts sertifikāts, kategoriju skaitu, minētais valsts tiesiskais regulējums nepārsniedz šī mērķa sasniegšanai nepieciešamo.

[Paraksti]